

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.,** proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení Praha,** pracoviště Praha, regionální referát rozhodovací činnosti, se sídlem Sokolovská 855/225, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2011, č. j. 12 Cad 30/2008 – 68,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 8. 2008, č. j. 1034/0002-9010/18.7.2008/BH/134. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení Praha – západ ze dne 13. 6. 2008, č. j. 22009/220-9010/9.6.2008/17069/1/IZ-nám., a toto rozhodnutí potvrdila. Naposledy uvedeným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl k námitkám žalobce potvrzen výkaz nedoplatků ze dne 6. 2. 2008, č. 148/08, jímž byl žalobci vyměřen nedoplatek na dlužném pojistném a penále. Žalobce namítal, že nenastaly účinky doručení rozhodnutí žalované i předchozích shora uvedených správních rozhodnutí a že postupem žalované bylo porušeno jeho právo uplatnit v řízení před žalovanou řádné opravné prostředky.

Současně žalobce navrhl vydání předběžného opatření, jímž by Městský soud v Praze uložil Okresní správě sociálního zabezpečení Praha – západ, aby do pravomocného

rozhodnutí o žalobním návrhu odložila vymáhání částky vyměřené citovaným výkazem nedoplatků.

Městský soud v Praze návrh na vydání předběžného opatření zamítl usnesením ze dne 15. 1. 2009, č. j. 12 Cad 30/2008 – 10. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud odmítl usnesením ze dne 26. 8. 2009, č. j. 4 Ads 109/2009 – 45, neboť shledal, že kasační stížnost je nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."), jelikož směřuje proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné.

Podáním ze dne 6. 4. 2009 (doplněném k výzvě Městského soudu v Praze podáním ze dne 25. 5. 2009) žalobce vznesl „námitku podjatosti soudu". O této námitce rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 5. 8. 2009, č. j. Nao 45/2009 – 39, tak, že soudci Městského soudu v Praze JUDr. Miroslava Hrehorová, Mgr. Jiří Tichý a Mgr. Dana Černovská nejsou vyloučeni z projednávání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 12 Cad 30/2008.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 5. 2011, č. j. 12 Cad 30/2008 – 68, žalobu zamítl, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Nepřisvědčil námitce stěžovatele, že nenastaly účinky doručení. Městský soud poukázal na § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a konstatoval, že žalobci bylo doručováno na adresu jeho advokátní kanceláře a bylo mu doručováno jako podnikající fyzické osobě. Šlo o písemnost související s jeho podnikatelskou činností, která byla doručována na adresu místa podnikání. Bylo tak možné postupovat obdobně jako v případě doručování právnických osobám ve smyslu § 20 odst. 5 správního řádu. V § 21 odst. 2 správního řádu je stanoveno, kdy je písemnost určenou do vlastních rukou podnikající fyzické osoby oprávněna převzít osoba, která byla pověřena písemnosti přijímat. Z podepsaných doručenek přitom vyplývá, že žalobci doručené písemnosti byly převzaty oprávněnými příjemci. Ze správního spisu dále městský soud zjistil, že žalobce byl obeznámen se všemi skutečnostmi, které vyplývaly z doručovaných písemností. Vlastnoručně podepsal námitky i odvolání podané v této věci. Z těchto důvodů shledal městský soud nedůvodnou žalobcovu námitku, v níž tvrdil, že mu nebylo řádně doručeno, a proto se nemohl řízení před správním orgánem řádně účastnit a k věci se vyjádřit. Městský soud nedal žalobci za pravdu v tom, že bylo porušeno jeho právo uplatnit v řízení před žalovanou řádné opravné prostředky. Konstatoval, že žalobce podal v zákonné lhůtě po doručení výkazu nedoplatků č. 148/08 ze dne 6. 2. 2008 řádně námitky, kterými se OSSZ zabývala a neshledal důvod zrušit výkaz nedoplatků, neboť po prověření správnosti výpočtu nezjistil žádné pochybení ani jiné důvody, pro které by měl být platební výměr změněn.

Také ohledně řízení, které bylo zahájeno žalovaným na základě žalobcova odvolání proti rozhodnutí o námitkách, neshledal městský soud v postupu správního orgánu žádné pochybení. Žalobce v odvolání neuvedl žádné důvody, pro které by měl být výkaz nedoplatků zrušen. Žalovaný vyšel z podkladů, které měla k dispozici již OSSZ. Výkaz nedoplatků byl vystaven za období od 28. 7. 2007 do 31. 1. 2008. Plátce pojistného předložil přehled vyměřovacích základů zaměstnanců, z něhož vyplývá, že výše pohledávek za toto období činí 65 145 Kč, penále pro nezaplacení pojistného ve výši 0,05 % za každý den prodlení v uvedeném období činí 3 042 Kč. Pohledávka ke dni 27. 7. 2007

vyčíslená ve výkazu nedoplatků č. 3280/07 ze dne 30. 7. 2007 činila 197 990 Kč. Celková pohledávka ke dni 31. 1. 2008 tak činila 266 177 Kč. S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl městský soud k závěru, že žalovaný nepochybil, když podané odvolání zamítl a rozhodnutí o námitkách včetně výkazu nedoplatků č. 148/08 potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost, v níž uvedl, že kasační stížnost dodatečně odůvodní po seznámení se s obsahem shora uvedeného rozsudku, spolu s vyřešením svého právního zastoupení před soudem.

Městský soud stěžovateli usnesením ze dne 29. 6. 2011, č. j. 12 Cad 30/2008 – 75, uložil, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení odstranil nedostatky kasační stížnosti a uvedl, z jakých konkrétních důvodů napadá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2011, č. j. 12 Cad 30/2008 – 68.

Stěžovatel přípisem ze dne 4. 8. 2011 požádal městský soud o prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti.

Městský soud přípisem ze dne 10. 8. 2011, č. j. 12 Cad 30/2008 – 79, stěžovateli prodloužil lhůtu k doplnění kasační stížnosti o 1 měsíc od jeho doručení.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 9. 2011 stěžovatel nejprve zrekapituloval dosavadní vývoj věci. Poukázal mimo jiné na čl. 1 odst. 2, čl. 4, 10 a 95 odst. 2 Ústavy, čl. 1 a 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Uvedl, že *„z označených principů plyne závěr, že dlouhodobým porušováním ústavní povinnosti založené čl. 36 odst. 4 Listiny Českou republikou nemůže nikomu, a tedy ani žalobci, jeho právo domáhat se soudní ochrany práv (včetně práv majetkových korespondujících s majetkovými povinnostmi žalobce), zaručených závazky České republiky z mezinárodních smluv zaniknout.*

Nemůže – li dlouhodobým porušováním ústavní povinnosti založené čl. 36 odst. 4 Listiny Českou republikou nikomu jeho právo domáhat se soudní ochrany práv zaručených závazky České republiky z mezinárodních smluv zaniknout, nemůže zaniknout ani povinnost soudu ve smyslu ust. § 5 o. s. ř. (§ 64 s. ř. s.) poučit žalobce jako účastníka řízení, jak při neexistenci článkem 36 odst. 4 Listiny stanovené podrobné zákonné úpravy, se domoci ústavně zaručené soudní ochrany u civilního soudu, když trestněprávní soudní ochrana práv zaručených závazky České republiky z mezinárodních smluv je monopolem státu, který přímé uplatnění práva na trestněprávní soudní ochranu občanem vylučuje.

Povinnost soudu ve smyslu § 5 o. s. ř. (§ 64 s. ř. s.) poučit účastníky řízení nemůže i podle čl. 13 EÚLP zaniknout nejen vzhledem k čl. 95 Ústavy založené pravomoci soudu. Ve smyslu povinnosti soudu stanovené čl. 10 a čl. 10a Ústavy je soud vázán nad rámec Ústavy i SFEU s pravomocí založenou čl. 267.

Za neexistence zákona upravujícího podmínky a podrobnosti soudní ochrany práv zaručených závazky České republiky z označených mezinárodních smluv žalobci nezbývá, než per analogiam postupovat proti orgánům státní moci podle zákonných institutů svým obsahem soudní ochraně práv zaručených závazky České republiky z označených mezinárodních smluv nejbližších.

Žalobce se domáhá v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 12 Cad 30/2008 ústavně konformního spravedlivého procesu, a proti rozsudku č. j. 12 Cad 30/2008 – 68 ze dne

10. 5. 2011, který nevyjadřuje projev vůle soudu I. Stupně se označeným nezákonným právním stavem zabývat, se žalobce kasační stížností ze dne 17. 6. 201 dovolává ústavně konformní soudní ochrany kasačního soudu.“

Zdůraznil, že *„není-li advokát způsobilý sám si vymoci svoje nároky vůči státní moci, nemůže mít důvěru veřejnosti, že je způsobilý vůči státní moci vymoci nároky občanů.“* Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud vzal na vědomí, že se domáhá soudní ochrany práv zaručených ústavním pořádkem a závazky České republiky z mezinárodních smluv, u kterých dlouhodobě porušuje Česká republika ústavní povinnost založenou čl. 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, upravit řádně zákonem podmínky a podrobnosti soudní ochrany.

Stěžovatel rovněž navrhnul, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zrušil s poučením ve smyslu § 4 o. s. ř. o postupu k účinné právní ochraně žalobce zaručené podle čl. 13 EÚLP, i čl. 47 Listiny základních práv EU.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel namítá důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel v kasační stížnosti poměrně obecně namítá porušování jeho práv v řízení před soudem, zejména práva na soudní ochranu zakotveného v čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Dále se domáhal ústavně konformního spravedlivého procesu v řízení před krajským soudem a zmínil také porušení poučovací povinnosti soudu ve smyslu § 5 o. s. ř. (v návaznosti na § 64 s. ř. s.), tedy dovolával se jiné vady řízení před městským soudem, mající za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud těmto námitkám stěžovatele nepřisvědčil. Nezjistil totiž žádné porušení stěžovatelem uváděných práv a ostatně ani jakékoliv jiné pochybení ze strany městského soudu, které by mělo za následek odepření soudní ochrany stěžovateli, či by představovalo vadu řízení před městským soudem nebo přezkoumávaného rozsudku.

Z obsahu soudního spisu je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že stěžovatel byl o svých právech vždy řádně poučen a byla mu dána možnost svá práva v řízení řádně uplatnit. Stěžovatel byl poučen o složení senátu, který věc u Městského soudu v Praze věc rozhodoval a podal proti soudcům tohoto senátu námitku podjatosti, o které zdejší soud rozhodl tak, že jí nevyhověl, neboť zjistil, že soudci Městského soudu v Praze rozhodující věci správního soudnictví, kteří tvoří senát rozhodující o této věci stěžovatele, nemohli být vyloučení z jejího projednání a rozhodnutí jen proto, že stěžovatel požádal Nejvyšší státní zástupkyni o prošetření podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry některých „podezřelých soudců", kteří „neplnili svou dohlédací povinnost nad výkonem činnosti správce konkurzní podstaty". Tím měla být zmařena výplata odměny stěžovateli ve výši 8 314 720 Kč, v jiné jeho právní věci, avšak v agendě, která není náplní správního soudnictví a podle rozvrhu práce soudcům (senátům) správního soudnictví nenáleží.

Z obsahu spisu je dále zřejmé, že městský soud se náležitě zabýval veškerými podáními stěžovatele a přihlížel k nim. K jednání městského soudu, které se konalo dne 10. 5. 2011 a při kterém byl vyhlášen kasační stížností napadený rozsudek, byl stěžovatel řádně předvolán, jak dokazuje doručenka obsažená v soudním spisu. Stěžovatel se dne 6. 5. 2011 z účasti na tomto jednání omluvil a požádal o jeho odročení. Jako důvod žádosti uvedl, že *„usilovně hledá řešení svého nezávislého zastoupení."* Městský soud tuto žádost neshledal důvodnou a jednal v nepřítomnosti stěžovatele. Ani v tomto postupu městského soudu neshledává Nejvyšší správní soud pochybení, neboť městský soud stěžovatele k jednání řádně předvolal a k důvodům stěžovatele vysvětlil, že v tomto řízení není zastoupení advokátem povinné a že ostatně sám stěžovatel má vysokoškolské právnické vzdělání a advokátní praxi v minulosti vykonával. Městský soud vyšel z ust. § 49 odst. 3 s. ř. s., podle kterého neúčast řádně předvolených účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení jednání podle § 50 s. ř. s.; takové důvody však dány nebyly.

Rovněž postupu městského soudu při odstraňování vad kasační stížnosti stěžovatele nelze nic vytknout, neboť soud postupoval v souladu s ustanoveními soudního řádu správního a vůči stěžovateli se choval vstřícně, poskytnul mu potřebná poučení a čas k odstranění nedostatků kasační stížnosti, když mu přípisem ze dne 10. 8. 2011, č. j. 12 Cad 30/2008 – 79, prodloužil lhůtu k doplnění kasační stížnosti o 1 měsíc od doručení přípisu.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že nezjistil žádné porušení stěžovatelových ústavně zaručených práv, zejména práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 Listiny ani porušení soudního řádu správního ze strany městského soudu.

Nutno pro úplnost dodat, že městský soud se nad rámec stěžovatelových námitek zabýval též prověřením správnosti výpočtu nedoplatků a ani v tomto ohledu neshledal ze strany žalovaného pochybení.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatel ve věci nebyl úspěšný a žalovanému nevznikly náklady, které by přesahovaly jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu